

Wi d'jontg Lämmchen iwer d'Krädder
glott zu senger Mudder sprengt,
awer d'Ko'h de vollen Edder
owens vun der Wed dir brengt!¹

Rifft nu d'Arbecht allenennen
hart durch d'Woch dir emmerzo',
't bringt jo denge midden Hännen
dach um Enn een Dag och Ro'h.

Wann de sche'ne Sonndesmuorgen,
mat der Re's'chen op dem Hutt,
kömmt ann d'Duorf so' o'ni Suorgen,
gelt, dat deet am Herz dir gutt!

Well dann hänt um Mantelbriedchen
d'Wirteskled mam Wocheschweeß,
an du kömms wi ous er Liedchen²,
wanns de stell der Kirch zo'gehs.

D'renglech Box, de bloe Kiddel,
d'öspen Hiem, de filzen Hutt,
wann och net nom neiste Middel,
stinn dem Bauer Sonndes gutt.

Och deng Fra, deng wakreg Kanner
si jo nett a fest gekleedt³.
Maach mer awer, datt dohanner
net eng Nott beim Kre'mer steht!

Gef gutt uecht, mäi le'we Bauer;
an all Buttek aß e Lach!
Doan hun der, 't aß en Dauer,
vill schuns Hals a Be gebrach.

Iwer d'Lach do läit dem Kre'mer
säi Regester deck a Bret.
He'sch de! vun deem Buch do ge'h mer!
Fe'ls d'an d'Lach, et ditt mer led!